

Societat | | Actualitzat el 27/12/2020 a les 17:07

És nen o nena? És nadó

«Encara tenim milers de tics de gènere absolutament marcats, i que no es tracta només de pintar les ungles als nens»

Constantment diuen a les nostres criatures què poden ser i què no poden ser en funció de si tenen penis o vulva | Echo Grid

Aquests dies ens tornem a ruboritzar amb aparadors de botigues o catàlegs de joguines que categoritzen per gènere els seus productes. Es repeteix fins a la sacietat aquesta santa mania de decidir què han de fer els nens i quines coses han d'agradar a les nenes. Per sort, cada cop tenim el cervell més entrenat per detectar-ho. És una alarma activada permanentment, perquè evitar que el sexisme impregni l'educació de les nostres criatures, és una batalla diària. Fa un parell d'anys ja us en parlava per aquestes dates, en una carta als patges, demanant que es possessin les piles.

Ho tenim clar. Sabem i som conscients que des que una criatura neix està rebent i normalitzant estímuls sexistes. Des del minut zero ens interessem per saber si és nen o és nena, per a partir d'aquí, establir una relació amb el nadó. I el sexisme és discriminació. I som encara lluny de l'ideal d'aconseguir educar sense estereotips, sense prejudicis sexistes... per aconseguir que la quitxalla pugui desenvolupar capacitats i comportaments alliberats del seu sexe. Perquè actuïn com vulguin, però també perquè el seu gènere el defineixin com el sentin, i no com indiquin els seus genitals.

Sabem la teoria i la intentem inculcar a la nostra quitxalla, tot i les contradiccions amb les quals sovint ens trobem. Fer-ho i ser-ne conscients no és fàcil, i posar en pràctica els principis, encara menys. És un aprenentatge constant. Per què carai li vaig posar arracades a la filla només néixer? No tinc clar que la resposta em convenci. Però fem el que podem. I en seguim aprenent

dia a dia.

Suposo que d'exemples, n'estareu tipos de veure. Fa pocs dies, buscant disfresses vaig topar amb una magnífica caixa de barrets. Hi ha dos models. Endevineu quins eren, oi? El blau estava dedicat a bombers, pirates, reis, cowboys... Ni una nena a les fotografies. Tots sabem que les nenes no poden ser ni bombers, ni pirates, ni cowboys. Oi? El rosa també contenia cinc barrets: de princesa, de fada... us confesso que se'm fa difícil d'aclarir de què eren la resta. Això sí, no cal que hi perdeu temps: cap noi hi ha les fotografies. I així infinit d'inputs. Constantment diuen a les nostres criatures què poden ser i què no poden ser en funció de si tenen penis o vulva.

I aquestes són les nostres petites queixes i victòries, per intentar fer que les properes generacions, visquin més lliure de sexismes, i visquin amb llibertat la construcció del seu gènere... Però aleshores arriba una altra lliga de persones valentes i conseqüents, que ens donen la volta a les idees i ens sacsegen de cap a peus. Crec que han obert un nou camí davant nostre, i tenen un nou prisma des del qual enfocar aquesta faceta tan important de la criança.

Són els progenitors que han decidit, més enllà del sexe de naixement de les criatures, posar-los noms neutres, i mirar d'educar-les sense expectatives de gènere (o promoure-ho fins que la criatura es pugui manifestar). Sense que la seva manera d'interactuar-hi estigui marcada pel seu sexe, i intentant que la de la resta de la societat, tampoc ho estigui.

Davant de l'omnipresent pregunta "És nen o nena?" les respostes "És nadó" o "Encara no s'ha manifestat", són el primer xoc amb una nova manera de criar. I entenc que per a aquestes persones és un repte, però també és un repte que ens proposen a nosaltres: i quin gran repte! Perquè és en situacions així quan ens adonem que, malgrat que ho intentem, encara tenim milers de tics de gènere absolutament marcats, i que no es tracta només de pintar les ungles als nens i de no foradar les orelles a les nenes. Aquesta gent valenta ens fan adonar que traspassem els rols de gènere en mil i una accions que emprenem quotidianament amb les nostres criatures.

Tant de bo estiguem en un moment de canvi de paradigma. En moments així, sempre hi ha d'haver persones valentes que engeguin una nova manera de fer i plantejar-nos les coses. Jo només els puc dir una cosa: GRÀCIES!